

L'escriptora Caitlin Moran ahir a l'Hotel Condes de Barcelona. MANOLO GARCÍA

“És important acabar un llibre amb un gran clau”

La britànica Caitlin Moran publica la novel·la ‘Cómo ser famosa’

XAVI SERRA
BARCELONA

Quan era una adolescent solitària i sense amigues que no anava a l'escola i vivia en una casa de protecció oficial amb els pares i set germans, Caitlin Moran (Brighton, 1975) ho va aprendre tot dels llibres, les pel·lícules i la televisió. Ara, convertida en una de les escriptores més populars del Regne Unit, escriu “els llibres que hauria hagut de llegir quan era adolescent”. L'últim és *Cómo ser famosa* (Anagrama), que continua les aventures de la seva *alter ego* de ficció, Johanna Morrigan, la jove periodista musical que protagonitzava *Com es fa una noia* (Anagrama). Instal·lada en el Londres de mitjans dels 90, la Johanna veu créixer la bombolla del *britpop* mentre sospira per un cantant de moda i s'embolica amb homes tan poc recomanables com Jerry Sharp, un comediant televisiu que grava la nit de sexe que té amb la Johanna i després la difon entre els seus amics.

“És una novel·la sobre una agressió sexual, una experiència comuna entre les dones joves que arriben a una gran ciutat i topen amb aquests homes-vampirs—diu Moran—. També parla de la vergonya sexual, de com les dones carreguem amb ella com si fos nostra quan en realitat és de l'altra persona. I hauríem de tornar-li perquè sigui ell qui carregui amb la vergonya, no nosaltres”.

Moran té una dita: si escrius, fes que sigui útil i divertit. Això últim és fruit d'una reflexió sobre les narracions en clau femenina. “Quan a una dona li passa alguna cosa traumàtica també s'hauria de poder explicar de manera divertida—diu—. Es com si tots els llibres sobre dones haguessin de ser tristos. Tinc filles petites i vull que tinguin models atractius de dona feminista. Així que he posat als llibres tots els meus acudits i les millors anècdotes i l'he acabat amb la protagonista fotent el millor clau que he pogut imaginar. És important acabar un llibre fotent un gran clau”. Moran, esclar, troba a faltar més sexe en la literatura anglesa. “Al Regne Unit tenim un pre-

Lleialtat
“Si ataqués Taylor Swift o Beyoncé, un exèrcit de noies et destruirà a les xarxes socials”

mi a la pitjor escena de sexe i ningú el vol guanyar, així que tothom evita escriure sobre sexe. Però és important que, si algú fot un bon clau, ho expliqui amb pèls i senyals. No vull que les meves filles creixin sense referents de sexe feminista i real”.

Cómo ser famosa està amarada del fervor juvenil amb què la Johanna contempla l'època del *britpop*. Però des de la distància que ofereix el temps, Moran abomina una escena musical en què admet que s'ho va passar molt bé tot i que

va ser “una època horrible per ser una noia adolescent” i a la qual no tornaria per res del món. “La gran ironia és que si aquelles bandes es van fer grans és perquè van començar a agradar a les noies adolescents i no només als nois guais—assenyala—. Però als grups els avergonyia tenir com a fans noies adolescents. I és estúpid, perquè el que et dona energia i et fa poderós és tenir fans adolescents que t'entreguen el seu amor incondicional. ¿Com van aconseguir canviar el món els Beatles? Perquè tenien un exèrcit de fans que els ho permetien tot: gravar *Yellow submarine*, casar-se amb Yoko Ono, etc.” Avui dia, assegura, la situació ha canviat i es reconeix “el poder del *fandom* femení”. I “si ataqués Taylor Swift o Beyoncé, un exèrcit de noies et destruirà a les xarxes socials”.

Després d'experimentar el masclisme i les humiliacions del món del periodisme musical, Moran va trobar refugi en el món literari, en què s'ha sentit “molt ben tractada” pels altres escriptors, “potser perquè ser escriptor és un ofici literari i ens agrada trobar-nos amb altres escriptors i parlar de la nostra soledat”. Fa un excepció, però: “Martin Amis és un carallot. Va dir que jo escrivia sobre la masturbació femenina com si fos un home. ¿Però què hi ha de masculí en fer servir la meua mà per masturbar-me? No sé quin concepte té ell de la masturbació per dir que jo la descriu de manera masculina”.